

ITALSKÁ HEREČKA LAURA MORANTE JE TAK TROCHU TANEČNÍČÍ SESHORA

Malkovich se rozčilil jen jednou

Foto: Petr Homik

Režijní debut Johna Malkoviche nazvaný *Tanečník seshora* nepřijel na karlovarský festival uvést pouze jeho tvůrce, ale i představitelka hlavní ženské role, baletní učitelky Yolandy, šarmantní italská herečka **LAURA MORANTE**.

Honza Dědek

■ Jak se stalo, že jste coby Italka vytvořila hlavní ženskou roli ve španělsko-americkém filmu Johna Malkoviche?

Prvně jsme se s Johnem Malkovichem setkali v Assisi na slavnosti na počest Bernarda Bertolucciho. Oba dva jsme v minulosti hráli v jeho filmech; moje role Laury v jeho filmu *La tragedia di un uomo ridicolo* byla mou první výraznější filmovou postavou. Asi o rok později jsme se sešli v porotě jednoho francouzského filmového festivalu – John mi při té příležitosti ukázal scénář k filmu *Tanečník seshora* a řekl mi, že v něm je role pro mě... Zní to jak z pohádky, že? Režisér si vyhlídně herečku a ta je celá šťastná, že ji oslovil slavný John Malkovich. Zás tak snadné to ovšem nebylo – nechtěl mě producent. Byl to Španěl a v roli Yolandy chtěl vidět Španělku. Zajímavé však je, že ve filmu nechtěl ani Javiera Bardema – a to je Španěl. John mi napsal omluvný dopis, jak ho to mrzí, a já vše považovala za skončené. Asi za dva roky mi zavolal, že se mnou přece jen natočí alespoň nějaké zkušební záběry, které předvede producentovi. Asi ho opravdu přesvědčily, že jsem ideální představitelkou role Yolandy, protože ještě ten večer jsme zapíjeli, že jsem přijata do štábu. Skvělý večírek! A pak se tři roky nic nedělo. Až najednou zavolal Malkovich a za pár dní bylo všechno natočené.

■ Snímek *Tanečník seshora* je Malkovichovým režijním debu-

tem. Jaký byl na place jako režisér?

Nejvíce mě zaujalo, jak byl klidný – jako by tuhle profesi dělal celý život. Přesně věděl, co od nás chce. Ale nikdy nám to nepředebrával. Dokonce jsme ho prosili, ať nám to sám zahrraje, vždyť je přece v první řadě herec, ale po každé odmítl. Jinak byl ovšem nesmírně milý – za celé natáčení se rozčilil jen jednou, ale našťáště to nebylo kvůli hercům. Mimochodem bylo příšerné vedro, jak už tak v létě v Madridu bývá, ale John si ani jednou nesundal sako, nepovolil kravatu.

■ Pokud si vzpomínám, s producenty jste měla potíže vícekrát – ani do titulní role filmu *Bianca* režiséra Nanniho Morettiho, který z vás nakonec udělal mezinárodní hvězdu, vás producent nechtěl. Co proti vám ti producenti mají?

Nemám tušení! V případě snímku *Bianca* byl dokonce producent zcela kategorický a Morettiho řekl: „Vem si na to kohokoli, jenom ne Lauru!“ Dodnes nevím, proč jsem se mu tak strašně nelíbila. Ale Nanni si mě nakonec prosadil – když už se pro nějaké obsazení rozhodl, tak na něm trval. Myslím, že tahle tvrdohlavost je jedním ze znaků geniality...

■ Není to poněkud frustrující, být takhle neoblíbený u producentů?

Proč? Je lepší, když vás nechce producent, ale stojí za vámi režisér, než aby to bylo naopak. To by pak bylo stejné, jako kdyby vás chtěla tchyně, ale nestála o vás manželka. ■

Rhys Ifans v roli pirátského dýdžeje Gavina

NA ZAKONČENÍ PŘIPLUJE LOĎ S NEJLEPŠÍ ROCKOVOU HUDBOU

Piráti na vlnách

Iva Přivřelová

Podobně jako loni, kdy Velký sál tleskal v rytmu Abby na závěrečné projekci muzikálu *Mamma Mia*, i letos karlovarský festival skončí radostně a v náladě na party, díky komedii plné rocku z konce 60. let. *Piráti na vlnách* se odehrávají na lodi, kde sídlí osm osobitých dýdžejů a jedno populární pirátské rádio. „Podobné rádio jsem sama poslouchala, jako většina teenagerů té doby, ale museli jsme to dělat tajně, protože naši rodiče si mysleli, že pop music má na nás špatný vliv. Takže jsem měla rádio pod polštářem, aby o tom rodiče nevěděli,“ vyprávěla producentka Pirátů Hilary Bevan Jonesová, která snímek uvede.

Piráti na vlnách natočil Richard Curtis, známý především jako tvůrce romantických komedií (*Láska nebeská* a jiné). Na soundtracku, který v Británii získal už zlatou desku, jsou písně

od The Kinks, The Who nebo Jimiho Hendrixe, chybí ale nejslavnější kapela té doby – Beatles. „Richard je velký fanda Beatles a chtěl mít ve filmu i jejich píseň. Jenže měla být ve scéně, kde se pije, a ti z Beatles, které jsme oslovili, nechtěli být s alkoholem spojeni. Ale aspoň jsme jim vzdali hold v závěrečných titulcích, kde ukazujeme obal alba Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band,“ vysvětlila producentka, která Curtise zná ze spolupráce na britském seriálu *Černá zmije*. „Máme s Richardem dost podobný hudební vkus a v Pirátech je jenom málo hudby, která se mi nelíbí. Ale přesvědčila jsem ho, aby tam dal Otise Reddinga.“ ■

Projekce filmu
PIRÁTI NA VLNÁCH:

11. 7. 23:30
Velký sál

SLUNEČNICE. LEPŠÍ SVĚT PRO DĚTI.

Každé dítě by mělo mít možnost žít plnohodnotný život, žádné dítě by nemělo být znevýhodněné, žádné dítě by nemělo být diskriminováno.

Celý příspěvek na projekt podle Vašeho výběru bude využit pouze na tento účel a nadační fond si z něho žádnou část neponechá.

Nadační fond Slunečnice můžete podpořit partnerstvím, dobrovolnou prací, nákupem dárkových předmětů s naším logem nebo zasláním příspěvku na sbírkový účet 229024860/0300. Více informací získáte na našich webových stránkách www.slunecnice.org.

Hvězdné výroky

„Málokdo to ví, ale my jsme tenkrát zorganizovali pět autobusů z východního Slovenska a všem nařídili, že musí hlasovat pro náš film.“

Slovenský dokumentarista Marko Škop se konečně priznal, jak je možné, že v roce 2006 vyhrál cenu diváků jeho snímek *Jiné světy*.

„V Norsku je pití drahé. To nás nutí být kreativní a využít každou kapku.“

Rune Denstad Langlo, režisér snímku *Na Sever*, dává návod, jak se snadno opít prostřednictvím lepení alkoholem nacucaných tamponů na různé části těla.

„Jeden kluk mi říkal, že jede do Manhattanu. Vůbec ale nevěděl, že je to čtvrt v New Yorku, natož aby tušil, kde se New York nachází. Měl to pouze zafixované z televize.“

Zkušenost dokumentaristky Rebecca Cammisové při natáčení snímku *Cesta domů* o skupině chudých dětí z Latinské Ameriky, které se snaží ilegálně dostat do USA.

„Baví mě strašit ostatní lidi, ale sám se strašení děším. Děti mě při natáčení zásobovaly spoustou nápadů, které byly ale

daleko násilnější než můj film. A taky v jejich verzích umíralo mnohem víc lidí.“

Tom Shankland, režisér psychologického hororu *Děti*

„Chtl jsem být fotbalistou. V době mého dospívání se československému týmu hodně dařilo, obdivoval jsem

vašeho brankáře Iva Viktora. To, že jsem skončil na letecké škole a pak devět let pracoval pro ruský Aeroflot, byla náhoda.“

Ruský režisér a letošní varský porotce Sergej Dvorcovej o svém mládí

„Nikdy jsme se o tom nebavili. Jen jednou, když mě odněkud doprovázel, mi řekl: Víte, John, jsem vaším velkým fanouškem.“

Na to jsem mu odpověděl: To vím, Charlie, četl jsem váš scénář.“

John Malkovich o tom, proč si ho vybral Charlie Kaufman do titulní role filmu *V kůži Johna Malkoviche*.

„Byla jsem tehdy hodně naštvaná a říkala si, že toho zkurvysyna už nechci nikdy vidět.“

Reakce americké režisérky Ondi Timonerové, když jí hlavní postava dokumentu *Žijeme na veřejnosti*, internetový vizionář

Josh Harris, zabavil veškerý natočený materiál.

„Teď se v Rusku hodně zavírají kasina, tak se třeba lidé začnou do divadel vracet.“ – „Kdybychom jim zavedli v předstáří ruletku...“

Ruští dramatici Vasilij Sigarev a Ivan Vyrypajev o tom, jak by se mohly divadelní hry a hazardní hry dělit o publikum.

Na letošních Oscarech jsem byl na večírku u Madonny doma. V jednu chvíli se objeví Robert DeNiro, můj vzor. Vlastně se moc neznáme, takže jsem za ním šel a povídám: „Musím vám říct, jak moc obdivuji vaši práci.“ Tvářil se vážně, neřekl ani slovo. „Jak moc se mi líbila vaše práce, když jste dělal Zuřičiho býka, XX. století, Taxikáře a tak.“ Domluvím a on se na mě pořád dívá, nic neříká a najednou mě popadne a beze slova mi dá obrovskou pusu. Nepřipadá vám to velmi italské? Antonio Banderas

„Nechápu, jak někdo může režirovat sám sebe. Taková schizofrenie. To dokáže jedině Mel Gibson.“

Clark Johnson, představitel jedné z hlavních rolí ve filmu *Ošetřovatelka. Bojovník. Chlapec*